

е Костопільщині. - 2011. - № 10 / 5 бер. / .-с

У 1942-му, коли Марійка була ще зовсім крихітною дівчинкою, на фронті загинув її батько. Мама залишилася одна із двома доньками. Діточок треба було годувати та зодягати. Самій робити це було нелегко. Тому, коли дівчині ледь сповнилося 14-ть, пішла, як і мама, працювати в колгоспну ланку.

Той час пам'ятає, як „Отче наш”.

- Праця в полі була нелегкою, а оплата за роботу мізерною, - повертається у часи своєї юності Марія Мануїлівна Середа. – Та я була дужою і завзятою. Може, через те у дев'ятнадцять літ мене обрали ланковою. На той час у колгоспі, який носив назву „Більшовик”, а пізніше „Горинь”, багато сіяли льону та садили

Де стелились льони, дзвінко пісня лунала

картоплі. Льони стелилися довжелезними рядами. Скошену та вилежану тресту підбирали нагинки, в'язали у снопи та складали у копи. Після такої виснажливої праці жіночі спини були неначе цвяхами нашпиговані. Та все ж, йдучи з поля додому, ми забували про втому і співали пісні...

Із піснею тісно поєдналися не лише колгоспні будні, а й усе подальше життя Марії Середи. У 1983 році жінки з її ланки створили сільський фольклорний колектив „Горина”, виступи якого сподобалися не лише ставчанам та мешканцям сусідніх населених пунктів, а й фахівцям з районного та обласного центрів. Тож невдовзі аматорський ансамбль заслужено отримав звання „народний”.

Додамо, що, крім співочого голосу, героїня цієї розповіді має не лише працьовиті, а й по-справжньому „золоті” руки. Марія Середа гарно вишиває та готує смачні страви. Якщо у сусідів чи друзів справляється весілля або ж інша гостина, ті неодмінно поспішають до неї.

- Мануїлівна, без вас не обйтись, - кличуть на поміч. Знають, що частування, приготовлені її руками, завжди смакують гостям.

Зауважимо, що ланковою Марія Середа працювала три десятиліття. Про те, що з обов'язками справлялася, красномовно свідчить заслужена нагорода – орден „Знак пошани”.

Сьогодні невтомна трудівниця є регентом хору Свято-Миколаївської церкви у селі Ставок. Радіє серце бабусі, коли в гості приходять внуки. Вони – найбільша її радість.